

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **Z. Z.**, zast. JUDr. Miloslavou Coufalovou, advokátkou, se sídlem v Ústí nad Labem, Moskevská 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: S. p., a. s., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2006, č. j. 15 Ca 245/2005 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu ve Varnsdorfu, stavebního úřadu ze dne 12. 12. 2001, č. j. 322/1-4522/2001/dops/Sch-sá, byla dodatečně povolena změna dokončené stavby: „Přístavby a stavební úpravy č. p. X Ch. – provozovna se 2 byty na pozemcích p. č. 283, 284 v k. ú. Ch., postavené bez stavebního povolení“, jejímiž stavebníky jsou manželé J. a K. V., bytem H. Ch. X (dále jen „stavebník“). Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalobce, který je vlastníkem sousední nemovitosti, a to rekreační chalupy č. p. Y se zahradou na pozemkové parcele č. 285 v k. ú. Ch. Okresní úřad v Děčíně rozhodnutím ze dne 17. 4. 2002, č. j. RRR/10676/2002, k odvolání žalobce změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom směru, že ve výroku rozhodnutí změnil text podmínky č. 4 – „Změna stavby bude prováděna právnickou nebo fyzickou osobou oprávněnou k provádění stavebních nebo montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních předpisů“, jinak prvoinstanční rozhodnutí zůstalo nedotčeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 6. 2004, č. j. 15 Ca 222/2002 – 42, zamítnuta. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 11. 2005, č. j. 4 As 41/2004 – 66 zrušil

napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku krajského soudu byla jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou Nejvyšší správní soud spatřoval v tom, že se krajský soud nezabýval námitkami žalobce uvedenými v podané žalobě. Za stěžejní považoval především námitky žalobce, spočívající v tvrzení o vadách správního řízení (byla vedena nesprávně 2 správní řízení, pochybnosti o vyjádření Okresního úřadu v Děčíně, referátu regionálního rozvoje ze dne 28. 8. 2001). Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud k tomu, aby řádně posoudil stěžovatelem napadené správní rozhodnutí žalovaného z hlediska jeho klíčové právní argumentace, tj. z hlediska námitek vad řízení před správním orgánem, a to se zřetelem k ustanovení § 76 s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatoval, že samotnou hmotně právní podstatou věci, tedy námitkami, které se vztahují k charakteru stavby z hledisek vyhlášky č. 137/1997 Sb. a námitkami v žalobě a v kasační stížnosti uvedenými, se již nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možné přistoupit poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 8. 2. 2006, č. j. 15 Ca 245/2005 - 22, rozhodnutí Okresního úřadu v Děčíně ze dne 17. 4. 2002, č. j. RRR/10676/2002, a rozhodnutí Městského úřadu ve Varnsdorfu ze dne 12. 12. 2001, č. j. 332/1 – 4522/2001/dops/Sch-sú, pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů ve výši 8 170 Kč do 3 dnů od právního moci rozsudku. Náklady byly vyčísleny za řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 6. 2004. Krajský soud poté, co se vypořádal s námitkami žalobce v souladu s pokyny Nejvyššího správního soudu, se zabýval obsahem vyjádření Okresního úřadu v Děčíně ze dne 28. 8. 2001, a to z toho pohledu, zda v něm formulované stanovisko vůbec nějaký názor obsahuje a zda zohledňuje charakteristiku funkční zóny centrálního smíšeného území, definovanou v článku 6 vyhlášky o závazných částech územního plánu sídelního útvaru obce Ch. V tomto vyjádření ze dne 28. 8. 2001 je obsaženo stanovisko správního orgánu o tom, že sklářský ateliér je tzv. opomenutým případem, neboť s touto stavbou nebylo uvažováno při pořizování územního plánu, není zahrnuta do funkčních ploch a není její umístění ošetřeno příslušnými regulativy. Dále správní orgán vyslovil, že má za to, že umístění sklářského ateliéru v centrální smíšené zóně je výjimečně přípustné, tedy je povolitelné po pečlivém posouzení příslušného stavebního úřadu a shledání, že jeho umístění není v rozporu s platnými právními předpisy. Pak u takto povolené stavby je možné konstatovat, že její umístění není v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací. Soud konstatoval, že Okresní úřad v Děčíně tedy měl poskytnout vyjádření ohledně toho, zda je výstavba sklářského ateliéru v souladu se schváleným územním plánem v dané obci. Z poskytnutého vyjádření však podle názoru soudu nevyplývalo, zda podle tohoto správního orgánu je dán soulad či nikoliv, když tento správní orgán v podstatě uvedl, že posouzení souladu je na příslušném stavebním úřadu. Vlastní stanovisko tedy tento dotčený orgán státní správy k věci neposkytl, ačkoliv byl orgánem územního plánování. Soud dále uvedl, že odpověď na otázku souladu výstavby sklářského ateliéru se schváleným územním plánem dané obce, obsaženou ve vyjádření Okresního úřadu v Děčíně ze dne 28. 8. 2001. ovšem příslušný stavební úřad ve svém rozhodnutí ze dne 12. 12. 2001, jímž byla dodatečně povolena změna dokončené stavby, vyhodnotil tak, že stanovisko Okresního úřadu v Děčíně bylo kladné. Tento závěr však podle názoru soudu nemá naprosto žádnou oporu ve správním spise, přestože toto vyjádření je směrodatným pro postup stavebního úřadu ve správním řízení vedeném podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Odvolací orgán však výše zjištěné pochybení stavebního úřadu v rámci odvolacího řízení nenapravil, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že soulad se záměry a cíli územního plánování stavebník prokázal právě předložením vyjádření

Okresního úřadu v Děčíně ze dne 28. 8. 2001. Rovněž i tento závěr žalovaného uvedený v jeho rozhodnutí, které je předmětem přezkumu, nemá oporu ve spise, což ovšem podle názoru soudu představovalo vadu řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Soud dále uvedl, že prokázání souladu stavby zejména s územní plánovací dokumentací, je přitom jednou z podmínek, aby řízení o odstranění stavby vedené podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a zahájené z úřední povinnosti správního orgánu neskončilo jejím odstraněním namísto toho, aby bylo rozhodnuto o jejím dodatečném povolení. Jestliže vyjádření Okresního úřadu v Děčíně ze dne 28. 8. 2001 neobsahovalo žádné relevantní stanovisko k souladu, s územně plánovací dokumentací, pak jím tuto skutečnost nemohl stavebník prokázat. Další stanovisko orgánu územního plánování, natož kladné stanovisko, ohledně souladu stavby s platnou územně plánovací dokumentací v obci Ch., není ve správním spise obsaženo. Za tohoto stavu pak nemohlo být vydáno v rámci řízení o odstranění stavby rozhodnutí o dodatečném povolení této stavby, neboť stavebník neprokázal, že sporná stavba je v souladu zejména s územně plánovací dokumentací. Stavební úřad však dne 12. 12. 2001 rozhodl o dodatečném povolení stavby a jeho postup odvolací orgán až na změnu podmínky č. 4, obsažené v tomto rozhodnutí, potvrdil s tím, že stavebník splnil veškeré podmínky dané ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že skutkový stav ohledně prokázání souladu stavby s veřejným zájmem, ze kterého vycházely správní orgány obou stupňů, nemá oporu ve spise, ačkoliv je to klíčové pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a proto rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud uvedl, že v dalším řízení pak bude správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, zejména pokud se jedná o nutnost prokázat soulad stavby s veřejným zájmem ze strany stavebníka v případě vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Závěr o tom, zda stavebník prokázal či neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem přitom musí být správním orgánem v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, popřípadě v rozhodnutí o nařízení o odstranění stavby, patřičně zdůvodněn a být podložen obsahem správního spisu. V důsledku zjištěné vady správního řízení se soud nezabýval ostatními námitkami žalobce, které se týkaly hmotně právního posouzení věci z hlediska stavebního zákona a vyhlášky o výstavbě, neboť tato vada řízení může zásadně ovlivnit závěry správního orgánu o samotném charakteru sporné stavby.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalovaný (dále též jen stěžovatel) a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti citoval ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a konstatoval, že způsob prokázání souladu stavby s územně plánovací dokumentací stavebníkem, ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b), stavební zákon ani jeho prováděcí vyhlášky, blíže neupravují. Pokud by stavebník postupoval v souladu se zákonem, bylo by posuzování stavby s územně plánovací dokumentací předmětem územního řízení. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by ve věci zjištění takového souladu či nesouladu vydával stanovisko příslušný orgán územního plánování. V případě potřeby si stavební úřad může vyžádat vyjádření orgánu územního plánování, ten však při vydávání stanoviska o potvrzení souladu či nesouladu návrhu s platnou územně plánovací dokumentací, nemá postavení dotčeného orgánu státní správy, tak jak je tento orgán chápán ve smyslu § 126 stavebního zákona. Podle názoru stěžovatele stavebník „černé stavby“ musí prokázat, že stavba je v souladu

se schválenou územně plánovací dokumentací. Stavebník nemá jinou možnost, než (stejně jako v územním řízení) doložit údaje o souladu stavby s územně plánovací dokumentací. Pokud stavebník není odborník nebo si není jistý, může stavebnímu úřadu doložit stanovisko pořizovatele územně plánovací dokumentace, kterým je obec v přenesené působnosti. Některé malé obce využily ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (ve znění platném do zániku okresních úřadů) a požádaly o pořízení územního plánu své obce okresní úřad. Toto je i konkrétně případ obce Ch. Proto si stavebník opatřil stanovisko Okresního úřadu Děčín, nikoliv jako dotčeného orgánu státní správy, ale jako pořizovatele územně plánovací dokumentace obce Ch. Takové stanovisko je potom údajem stavebníka o souladu stavby s územně plánovací dokumentací, který je podle § 88 stavebního zákona povinen doložit. Ve zkoumaném případě stavební úřad I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 12. 12. 2001 na základě vlastního posouzení konstatoval, že stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, konkretizoval přesné využití plochy, ve které je stavba umístěna, a doplnil údaje o datu schválení územně plánovací dokumentace. Podle názoru žalovaného z výše uvedeného plyne, že pro právní názor krajského soudu ohledně povinnosti stavebníka doložit soulad s územně plánovací dokumentací stanoviskem orgánu územního plánování jako dotčeného orgánu státní správy, nelze nalézt ve stavebním zákoně oporu. Stěžovatel se dále na základě výše uvedeného domnívá, že stavební úřad se v případě řízení podle § 88 stavebního zákona, zahajovaného z moci úřední, nemůže řídit principy řízení sporného a vycházet ohledně souladu s územně plánovací dokumentací jen z dokladů předložených stavebníkem, ale má právo (a zároveň povinnost) při rozhodování vycházet i z vlastních odborných zjištění. V této souvislosti je třeba uvážit, že nařízení odstranění stavby je pro adresáta velice citelným zásahem, k němuž by nemělo docházet z formálních důvodů (neunesení důkazního břemene stavebníkem), ale jediné z důvodu skutečného rozporu s veřejným zájmem. Účelem institutu odstranění stavby je právně efektivní ochrana veřejného zájmu, nikoliv potrestání stavebníka, které je zajištěno příslušnou sankcí podle stavebního zákona. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Předmětem tohoto přezkumného soudního řízení bylo rozhodnutí správních orgánů, jímž byla vlastníků stavby dodatečně povolena změna dokončené stavby, označené jako „Přístavba a stavební úpravy č. p. X Ch. – provozovna se 2 byty na pozemku p. č. 283, 284 k. ú. Ch. – provozovna se 2 byty na pozemcích p. č. 283, 284 v k. ú. Ch., postavené bez stavebního povolení“, podle § 88 odst. 1 písm. b) z. č. 50/1976 Sb., (dále jen „stavební zákon“).

Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení, postavené bez stavebního povolení či ohlášení, nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry

územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady, vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a to v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Ve výše uvedeném ustanovení je řešena otázka postupu v situaci, kdy stavba byla postavena bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, popřípadě bez ohlášení nebo v rozporu s ohlášením. V takových případech stavební úřad zahájí z úřední povinnosti řízení, jehož výsledkem je buď nařízení odstranění stavby nebo její dodatečné povolení, pokud stavebník prokáže, že toto dodatečné povolení je v souladu s veřejným zájmem. Zákon demonstrativně uvádí základní hlediska veřejného zájmu jako souladu s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Zvláštností řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je to, že se nejedná o stavební řízení a výsledkem není stavební povolení, ale dodatečné povolení stavby, pokud není nařízeno její odstranění. Z procesního hlediska se tedy nejedná o přímé uplatnění ustanovení o stavebním řízení, i když vzhledem k povaze věci kritéria na posuzování a postupu stavebního úřadu jsou podobná. Významnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby je povinnost stavebníka prokázat, že stavba postavená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, je v souladu s veřejným zájmem. Jde o neobvyklý postup, který sleduje přenesení důkazního břemene na toho, kdo porušil zákon. Je proto na stavebníkovi, aby předložil (zpravidla v průběhu řízení a ve lhůtě stanovené případně stavebním úřadem) žádost o dodatečné povolení stavby a doložil ji doklady a podklady ve stejném rozsahu, jako ke standardní žádosti o stavební povolení. Neučinil-li tak, stavební úřad nařídí vlastníkově stavby její odstranění.

Přeneseme-li výše uvedené zásady na posuzovanou věc, je třeba dospět k závěru, že stavebník měl povinnost prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací. Povinností správního orgánu pak bylo přezkoumat, zda způsob, jakým stavebník prokazoval tuto podmínku, je dostačující. V dané věci je ve správním spise založeno „stanovisko“ Okresního úřadu v Děčíně ze dne 28. 8. 2001, který toto stanovisko vydal na základě ústního projednání, konaného dne 23. 8. 2001 na MěÚ Varnsdorf s tím, že tímto je „sdělováno stanovisko k souladu výstavby sklářského ateliéru se schváleným územním plánem sídelního útvaru Ch.“. Jiné stanovisko nebo vyjádření o souladu sklářského ateliéru s územním plánem obce ve spise založeno není. Na toto vyjádření ze dne 28. 8. 2001 poukázal správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2001, kde je dokonce uvedeno, že stavební úřad požádal o stanovisko referát regionálního rozvoje Okresního úřadu v Děčíně. Jinak je v tomto rozhodnutí pouze konstatováno, že umístění stavby je v souladu s ÚPN – sú Ch. s tím, že stavba se nachází ve smíšeném centrálním území jako polyfunkční stavba Jiné odůvodnění souladu stavby s územně plánovací dokumentací rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje. Žalobce však podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž jako hlavní důvod uvádí skutečnost, že umístění stavby je v rozporu s územním plánem obce Ch. a současně citoval článek 6 – funkční zóny vyhlášky o závazných částech územního plánu útvaru obce Ch., schváleného dne 8. 12. 1998. Žalovaný ve svém rozhodnutí pak k této námitce uvedl, že „soulad se záměry a cíli územního plánování stavebník prokázal tím, že bylo doloženo stanovisko příslušného orgánu územního plánování“. Žalovaný poté uvedené stanovisko ze dne 28. 8. 2001 v rozhodnutí citoval.

Z výše uvedeného tedy nelze uzavřít jinak, než tak, že soulad stavby sklářského ateliéru s územní plánovací dokumentací byl prokazován (až již žalobcem nebo vyžádán správním orgánem I. stupně) právě stanoviskem ze dne 28. 8. 2001. Je pak již zcela bez významu, zda Okresní úřad Děčín, referát regionálního rozvoje, vydal stanovisko ze dne 28. 8. 2001 nikoliv jako dotčený orgán státní správy, nýbrž jako pořizovatel územně plánovací dokumentace. Rozhodující je, že tímto bezobsažným stanoviskem je oběma správními orgány argumentováno v jejich rozhodnutích, a v rozhodnutí žalovaného je takto argumentováno přímo k námitce žalobce, který se především dovolával právě nesouladu dodatečně povolené stavby s územně plánovací dokumentací obce Ch.

Je s podivem, že stěžovatel tvrdí, že pro právní názor krajského soudu ohledně povinnosti stavebníka doložit soulad s územně plánovací dokumentací stanoviskem orgánu územního plánování, nelze nalézt ve stavebním zákoně oporu. Je potom otázka, který jiný orgán by se měl kompetentním způsobem o souladu dodatečně povolované stavby s územně plánovací vyjadřovat. Tuto otázku však není třeba dále rozebírat, neboť rozhodující je to, že oba správní orgány fakticky ze stanoviska ze dne 28. 8. 2001 pro úvahu o splnění podmínek uvedených v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavebníkem vycházely a považovaly toto stanovisko za dostačující pro posouzení souladu stavby s územním plánem obce.

Určité pochybnosti vzbuzuje, a to především v rovině morální, závěr kasační stížnosti, kde se tvrdí, že odstranění stavby je pro adrasáta je vždy velice citelným zásahem, k němuž by nemělo docházet z formálních důvodů (neunesení důkazního břemene stavebníkem), ale jediné z důvodu skutečného rozporu s veřejným zájmem, s poukazem na to, že účelem institutu odstranění stavby je právě efektivní ochrana veřejného zájmu, nikoliv potrestání stavebníka.

Uvedené tvrzení je totiž v rozporu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, kde se výslovně uvádí, že právě stavebník je povinen prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem; navíc v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) věty 2. jsou uvedeny obecně uznávané hodnoty, tedy hodnoty, které se odrážejí i v zájmu práv ostatních občanů. Stanovisko žalovaného vyjádřené v kasační stížnosti by ve svých důsledcích znamenalo, že pokud stavba (postavená bez stavebního povolení) již stojí, pak i když stavebník důkazní břemeno neunes, nelze ho „potrestat“ odstraněním stavby. Nejvyšší správní soud má za to, že neunesení důkazního břemene účastníkem v případě uvedeném v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, které naopak stanoví povinnost stavebníka prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, není formálním důvodem, jak uvádí žalovaný. Věc je třeba vidět i z pohledu druhé strany, konkrétně ze strany žalobce, který má v sousedství rekreační chalupu a který se v kasační stížnosti dovolával soustavného hukotu provozovny, zasahujícího do pohody bydlení. Přitom žalobce je osobou, která v daném řízení neporušila žádnou povinnost.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu v této oblasti, kdy například podle usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III ÚS 403/98 – *vlastnické právo je absolutním právem, které působí erga omnes. Ochranu je mu však možno poskytnout pouze tehdy, pokud bylo nabyto v souladu se zákonem. Je nepochybně ve veřejném zájmu regulovat výstavbu v zájmu zachování životního prostředí či jiných obecně uznávaných hodnot, tedy v zájmu práv ostatních občanů. Dodatečné povolení neoprávněné stavby by mohlo být chápáno jako precedens a být návodem pro ostatní, jak obejít zákon.*

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26, publikovaného pod č. 804/2006 Sb. NSS – I. *Institut správního uvážení nemá při aplikaci ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, místa; naopak zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení, postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním, musí být odstraněny. Stavební úřad tak neučiní jen při splnění všech zákonných podmínek, což musí stavebník v řízení prokázat. Nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek stavebník splnil), nýbrž stavebník sám musí prokázat, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení). I. Posuzování souladu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu je otázkou správního uvážení toliko tam, kde vyhláška o obecných technických požadavcích na výstavbu pro takový postup otvírá prostor; jinak je otázkou důkazní. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2005, č. j. 11 Ca 173/2004 – 78 – Má-li správní orgán povinnost zjistit konkrétní podrobné údaje a podrobné skutečnosti k tomu, aby mohl vydat rozhodnutí ve věci samé, když je jeho povinností posoudit, na kolik stavebník prokázal, že jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro dodatečné povolení stavby, nemůže se spokojit pouze s jednotlivými listinnými důkazy za situace, kdy jsou zároveň účastníky řízení namítány konkrétní okolnosti nepravdivých tvrzení. Je povinností správního orgánu, aby se v tomto smyslu konkrétně zabýval i stanovisky dotčených orgánů státní správy a z pohledu uplatněných námitek se s nimi vypořádal. Skutečnost, že jde o svým způsobem odborné posouzení, nezabavuje správní orgán – v daném případě konkrétně stavební úřad – povinnosti zhodnotit obsah takových vyjádření a posudků v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k dalším důkazům, které byly shromážděny ve správním řízení.*

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal pochybení v postupu krajského soudu, ani v jeho vysloveném právním názoru, zavazujícího správní orgány v dalším řízení. Uvedený právní názor je zcela v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona i s jeho výše uvedeným výkladem. Nutno tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, a žalobce náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti podle obsahu spisu nepožadoval (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu